

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 Mal 051468 20 Gž

Novi Travnik, 10.03.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Davor Kelava, kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja F. D. iz B., zastupan po Cvijetinu Trivunović, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog „Brčko gas“ osiguranje d.d. Brčko zastupan po A. G., advokatu iz Ilidže, radi naknade štete, vrijednost spora 1.757,64 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku, broj 49 0 Mal 051468 19 Mal od 16.10.2020. godine, u sjednici vijeća održanoj 10.03.2021. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Kiseljaku, broj: 49 0 Mal 051468 19 Mal od 16.10.2020. godine.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu se odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom odlučeno je kako slijedi:

„Obvezuje se tuženi da tužitelju na ime naknade materijalne štete na vozilu nastale u prometnoj nezgodi dana 22.3.2019.g., isplati iznos od 818,13 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana nastanka štete (22.03.2019. godine) pa do konačne isplate, te zakonsku zateznu kamatu koja se ima obračunati na iznos od 10.918,00 KM počev od 22.3.2019.g. kao dana nastanka štete pa do 20.5.2019.g. kao dana isplate, te na iznos od 445,11 KM koja se ima obračunati počev od 22.3.2019.g. kao dana nastanka štete do 29.5.2019.g. kao dana isplate, kao i da tužitelju plati troškove postupka u iznosu od 611,99 KM, a sve u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude.”

Protiv ove presude tuženi zastupan po punomoćniku je blagovremeno izjavio žalbu kojom pobija istu djelimično pobija iz razloga pogrešne primjene materijalnog prava i zbog pogrešne odluke o troškovima postupka s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu preinači tako što će odbiti tužitelja sa tužbenim zahtjevom za naknadu štete preko iznosa od 258,13 KM uz obavezu tužitelja da tuženom nadoknadi troškove postupka u cijelosti ili da pobijanu odluku ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Tužitelj zastupan po punomoćniku u obrazloženom odgovoru na žalbu istu je osporio u cijelosti s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu uz naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

Nakon što je ispitao osporeno rješenje u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio:

Žalba nije osnovana.

Predmetnom tužbom podnesenom kod tog suda dana 30.09.2019. godine tužitelj potražuje razliku materijalne štete u iznosu od 1.757,64 KM, kao i pripadajuće zakonske zatezne kamate, nastale na vozilu tužitelja Volkswagen Passat reg br ..., koje je u vrijeme saobraćajne nezgode dana 22.03.2019.godine bilo osigurano kod tuženog policom kasko osiguranje br. 020427.

Nije sporno među strankama da se dana 22.03.2019. godine dogodila saobraćajna nezgoda u Kiseljaku i da je u toj nezgodi nastupila materijalna šteta na vozilu tužitelja marke Volkswagen Passat koje je u vrijeme nezgode bilo osigurano kod tuženog polisom kasko osiguranja br. 020427, zaključenoj u Kiseljaku.

Kod naprijed nespornih činjenica i na temelju provedenih dokaza te njihovom ocjenom shodno članu 8. i 123. Zakona o parničnom postupku prvostepeni sud je utvrdio slijedeće, a što se može sumirati na način:

- da je nakon nezgode sačinjen zapisnik o oštećenju vozila tužitelja po dipl ing mašinstva Danijelu Dragutinović, kao i da se tužitelj putem svog advokata obratio tuženom sa zahtjevom za naknadu štete u visini od 22.544,00 KM; da je uženi je donio odluku po zahtjevu za naknadu štete i istom tužitelju priznao pravo na naknadu štete u visini 10.918,00 KM, a odlučujući po prigovoru tužitelja, tuženi je novom odlukom donesenom dana 24.05.2019. godine priznao tužitelju pravo na odštetu u iznosu od 12.053,00 KM i koji iznos mu je isplaćen. Tom odlukom tuženi je utvrdio da novonabavna vrijednost vozila iznosi 53.655,00 KM, a na dan nezgode da je vrijednost vozila iznosila 16.901,00 KM, vrijednost spašenih dijelova vozila da iznosi 5.408,00 KM, troškovi šlep službe 200 KM i troškovi advokata 360 KM;

- da je na vozilu tužitelja nastala totalna šteta, dakle da nije ekonomski opravdano popravljati i da ona iznosi 12.311,13 KM, a kako to proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka Eldina Živojević od 30.09.2020.godine. Vještak je pri tome našao da je novonabavna vrijednost vozila 53.655,00 KM, da je amortizacija vozila 64,7% i iznosi 34.714,79 KM, pa vrijednost vozila na dan šetnog događaja iznosila je 18.940,21 KM, dok je vrijednost ostatka vozila 35% i iznosi 6.629,07 KM,

Prvostepeni sud je prihvatio navode punomoćnika tužitelja da je u datom slučaju tuženi isplato dio štete jer isto proizlazi iz odluke tuženog donesene dana 24.05.2019. godine. Naime, odluka je donesena nakon što je tužitelj prigovorio na procjenu visine štete koju je prethodno sačinio tuženi, pa je novom odlukom tuženi tužitelju priznao pravo na odštetu u ukupnom iznosu od 12.053,00 KM. U istoj odluci tuženi je napravio specifikaciju načina obračuna štete, pa iz iste proizlazi da je u navedenim iznosom od 12.053,00 KM tuženi tužitelju priznao pravo na isplatu troškova šlepanja vozila u iznosu od 200,0 KM i troškove advokata u iznosu od 360,00 KM, pa zaključuje da je na ime štete na vozilu tužitelju isplaćen iznos od

11.493,00 KM. Navedenu ponudu tužitelj nije prihvatio smatrajući da je šteta na vozilu veća od iznosa koji mu je tuženi ponudio, nakon čega je i podnio tužbu sudu.

Imajući u vidu da je tuženi tužitelju isplatio ukupno 12.053,00 KM, to prvostepeni sud prihvaća utvrđenim da je takvom isplatom tuženi tužitelju isplatio naknadu shodno odluci po prigovoru koju je sam donio, a koja podrazumijeva i troškove za šlepanje vozila i troškove advokata, pa osnovanim nalazi navode tužitelja da mu je navedenom isplatom isplaćena šteta na vozilu u iznosu od 11.493,00 KM. S tim u vezi sud nije mogao prihvatiti prigovor punomoćnika tuženika koji tvrdi da se cjelokupan uplaćeni iznos odnosi isključivo na štetu nastalu na vozilu tužitelja, i da bi pomenuta odluka imala značaj samo za slučaj da su stranke zaključile sporazum o naknadi štete, a kako je došlo do sudskog spora, to tuženu ne obvezuje učinjena ponuda.

Prednje navode punomoćnika tuženog sud nije prihvatio jer je tuženi tužitelju dostavio odluku o visini štete koju mu priznaje, a potom u cijelosti tužitelju navedeni iznos i isplatio. Kako prilikom isplate tužitelj nije obavijestio tuženog da se cjelokupan isplaćeni iznos odnosi isključivo na štetu na vozilu, jer da stranke nisu postigle sporazum o naknadi štete, to se ima smatrati da je isplata učinjena saglasno donesenoj odluci.

Na temelju nalaza vještaka saobraćajne struke, a koji nalaz ni stranke nisu osporile, sud je utvrdio da je na vozilu tužitelja nastala šteta u visini od 12.311,13 KM, pa imajući u vidu da je tuženi tužitelju ranije isplatio 11.493,00 KM, to sud nalazi osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje razliku štete u visini od 818,13 KM, pa je tužbeni zahtjev tužitelja usvojio.

Nadalje, prvostepeni sud nalazi da je neosnovan prigovor tuženog u kome ističe da tužbeni zahtjev nije osnovan iz razloga jer je vozilom tužitelja u vrijeme nezgode upravljalo treće lice te da zbog toga tužena nije u obvezi da naknadi štetu. S tim u vezi prvostepeni sud obrazlaže da članom 24. Uvjeta tuženog za kasko osiguranje vozila propisano je u kojim slučajevima osiguravatelj nije u obvezi da naknadi štetu, pa kako niti jedan od utvrđenih razloga ne propisuje mogućnost da se osiguravatelj oslobodi obveze naknade štete u slučaju kada vozilom upravlja neka druga osoba a ne vlasnik, to nalazi da stoga nema mjesta prigovoru tuženog da u ovakvoj situaciji nije u obvezi da naknadi štetu. Iz navedenih razloga sud je odlučio kao u izreci ove presude. Odluka o zakonskoj zateznoj kamati temelji se na odredbi članka 277. Zakona o obligacionim odnosima. Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 386. i 387. Zakona o parničnom postupku.

Za ovakvu svoju odluku, prvostepeni sud je naveo potpuno jasne i uvjerljive razloge u obrazloženju svoje presude koje prihvata i ovaj sud, a koji razlozi nisu dovedeni u sumnju ni žalbom tuženog.

Suprotno razlozima žalbe, prvostepeni sud je svoje uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva formirao na temelju cjelokupne dokazne građe, njihovom ocjenom kako pojedinačno, tako i dovodeći iste u međusobnu vezu, dakle na način kako je to

propisano odredbom člana 8. Zakona o parničnom postupku, te iznio prednje utvrđenje na koje je pravilno primijenio materijalno pravo.

Navodi žalbe da je prvostepeni sud u ovoj pravnoj stvari pogrešno primijenio odredbu člana 99. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, „Službeni list R BiH“, br. 2/92, 13/93, 13/94 i „Službene novine Federacije BiH“, br. 29/03 i 42/11), a koji se odnose na tumačenje odredbi ugovara tj. gore navedenog sporazuma, tj. da se isti ima tumačiti da je tužitelju isplaćena cjelokupna materijalna šteta na vozilu odnosno da bi njegov zahtjev bio osnovan samo do preostalog iznosa od 258,13 KM i po ocjeni ovog suda nisu prihvatljivi jer je u svojoj Odluci po prigovoru tuženi jasno odredio da će pored iznosa koji je već isplaćen i u koji je već uvršten po njemu nesporni dio štete na vozilu, kao i troškovi advokata, izvršio korekciju na način da je u izmijenjeni i uvećani iznos uvrstio i troškove šlep službe, pa kako je ovakvom odlukom i dao pouku tužitelju da je prednja odluka konačna i da može u povodu iste pokrenuti spor pred nadležnim sudom, to kod takvog stanja stvari se ne može govoriti da je namjera tuženog bila drugačija odnosno da samo zbog činjenice što ista nije prihvaćena od tužitelja se ima drugačije tumačiti i jer bi tako nešto bilo protivno osnovnom načelu postupanja učesnika u obligacionim odnosima propisanim u članu 12. Zakona o obligacionim odnosima, tj. načela savjesnosti i poštenja, a koje načelo se ima upravo primijeniti shodno stavu 2. člana 99. ovog Zakona.

Shodno prednjem, nisu osnovani razlozi žalbe zbog pogrešne primjene materijalnog prava pa time ni u pogledu troškova ovog postupka, pa se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na potpuno činjenično i pravno obrazloženje koje u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Radi toga, ovaj sud je donio odluku kao u izreci shodno odredbi člana 226. Zakona o parničnom postupku.

U pogledu zahtjeva tužitelja za naknadu sastava odgovora na žalbu ovaj sud nalazi da takav zahtjev nije osnovan obzirom da se radi o radnji koja nije bila neophodna a niti je propisana kao obavezna te kako ni sadržaj istog ne opravdava donošenje odluke u smislu člana 387. stav 1., a u vezi sa članom 214. Zakona o parničnom postupku, to je ovaj sud donio odluku kao u stavu drugom izreke.

Predsjednik vijeća

Davor Kelava